

közülünk való vagy, hiszen a beszéded is elárul téged — átkozódní és esküdözni kezdünk, hogy : nem ismerjük azt az embert. Mert a lélek kész, de a test erőtlén.

A templomban sokan sírtak és nyögtek fájdalmukban.

Ágnesnek eszébe jutottak Klementin szavai a háború asszonyáról, akit szabaddá tett a háború, de lesúlyesztette a sehonnaiak, az utcasarki szabadosok s az alkalom martirjai közé.

— Istenem, most tégy csodát velem! — jajdult töl keserves hitetlenséggel és kivonszolta magát az Úr hajlékából.

És ment a királyi bérpalota felé.

Surányi Miklós.

(Folytatása következik.)

PARANCSOLJ, FENSÉG!

*Családi Szentély templomában ülsz,
az ártatlanság tiszta trónusán
s aranyként szórod mosolyodat, Gyermekek!*

*Kint dül a harc kenyérért, hatalomért,
zavaros árvizek futnak el ablakod alatt,
az Élet pajkos kamasz-kezével
trágár ábrákat rajzol a falakra:
te nem tudsz róla semmit.*

*Apád, anyád a küszöbön lemossa
az izzadságot és a vért kezéről
s úgy hozza néked az árvizekből kifogott virágot
s a kiverekedett kenyeret, kálácso,
mint hogyha úgy nőtt volna kint a templomkertben...*

*Apád, anyád hozzám hozott nyaralni.
Fenség, ne vedd ezt cifra hízelgésnek:
nem térdeltem még földi úr előtt,
nem tömjéneztem királyok kegyét,
nem térdepeltem még a Nő előtt,
nem térdepeltem Pénzisten előtt,
— fájdalmaik íján ellőtt nyíl vagyok
s így repülök az Istenség felé...
Fenség, most kis vargabetűl csinálók
ím, könnyű térdel hódolok neked...*

*«Mécs lácsi még!» Igen, Fenség, parancsolj!
Ostort fontam. Faraglam karikához botokat.*

Galambjaim riasztom, bukfencezetetem.
A kis bocin lovagoltattalak,
 csináltam láncot gyermekláncfűszárból,
 reverendámat galyra akasztottam
 s majomként másztam a cseresznyefára.
Mariska néni arcán a szemölcsöt
 megtettük «póknak», hogy mulassunk rajta.
 «Mécs bácsi még!» Igen, mint vén komornyik
 újabb mókákon töröm a fejem.
Az itató vályúba vizet húztam:
 Fenség, fürödj, rózsás bőrödre lesnek
 forró, csókos, nevető napsugárkák ...
 Locsold a csibét, bámuló kacsákat!
 «Mécs bácsi még!» Papirhajót csináljak?
 Piros hajók a kacsák pocsolyáján ...
 Itt könnyű kéz kell! Súlyos a kezem,
 mert Isten-szobrot véstem lelkem tömbjén ...
 És könnyű szem kell: tündértengert látni
 a kicsi kacsák kicsi pocsolyáján ...
 Fenség, ha nékem adnád a szemed!
 Ha nékem adnád édes mosolyod!
 Fájdalmak íjján ellőtt nyíl vagyok:
 az angyaloknak mit vigyek a földről,
 ha nem vihetem édes mosolyod??
 «Mécs bácsi még!» Megállj, tedd rám a jármot,
 az országutat felszántom neked
 s bevehjük csupa-csupa mese-maggal ...
 Vagy ülj nyakamba, Szent Kristóf leszek,
 ki általtvitte árvizes folyón
 a gyermek-Jézust széles vállain ...
 Lábunk fekete, zagyva vízben gázol,
 ülj a nyakamba, lábod tiszta még,
 a szíved tiszta még ... valami kis szigetre,
 ha átvinnélek téged és a többit is,
 a Lacikat, Csabákat, Bözsikéket,
 átmentenélek, bátha új világ nő
 meg nem fertőzött, tiszta szívelekből ...
 — *Az* ó világot hordja el az árvíz ...